มุ้นศิลนิมวงเสง.

วันที่ ๒๘ สิงหาคม พ.ศ. ๒๔๗๘.

ถึงพ่อมะสิทธิ์ ลูกรักของพ่อ.

พ่อมีความคิดถึงลูกมาก เวลานี้พ่อก็ถึงมีทางงามยิ่งมาก ทางวเวลานี้ทางกรมเขาตั้งมาขึ้นอยู่กับกรมตัดน้ำกะ พ่อต้องเพิ่มพะมากขึ้นเกี่ยงไรลูกก็ต่อพ.ม.ของเมืเล้าดูเขาเองเกิด แม่ของลูกเขาก็ถาดเรื่องราวเล่าให้ลูกฟังเล่าน ตั้งกะจิตเล่องกะทด จนพ่อไม่มีเรื่องอะไรละเล่าให้ฟังเลย นอกจากที่ให้ใจวาก ให้ลูกเล่นมันดูเสียนใจในขณะที่ลูกขาดอยู่ที่ละจักเสียนลูกเดยไกลชิด.

พ่อหนักใจมาก เหมือนคนกลืน หนักใจที่ต่ลูกไกลพ่อ ไกลแม่และพี่น้องทั้งหลาย. ลูกจะมีวะพาดเป็นไร ดีหรือชั่ว ซึ่งลูกคิดความสามารถที่พ่อกะก็นลูกได้ และลูกจะเติบโตในทางเล่าเรียนศึกษาเติบโตม พ่อก็สดรู้สดทั้งความสามารถของลูกใช่ และที่พ่อเมื่อใจก็เพราะ อนาคตของลูกจะได้รุ่งเรืองทัดเทียมเขาเขียศึกษา พ่อละทอใจมาก ทั้งทางใดที่ลูกเดินนั้นเสียนเรียนมามมีทศลาก เสียนทามีใจ ฉะนั้นพ่อให้ลูกตั้งใจเรียน เพื่อตัวของลูก เกียงติยศของลูก วงะกุลของลูกพ่อไม่ ลิ้งใดที่จะทาลูกไม่สมหวัง ด้วยมีวะทรัพ ลูกต้องพยายามเลี่ยงให้สิ้นให้สดความสามารถของลูก อย่าทลงเดินทางเท้าไม่สู่เกาลงอมายนั้นเลย พ่อมีเวลาพูดกันลูกน้อย ก็อไม่มีเวลาพอจะตักเตือนลูกได้มาก ฉะนั้นถึงเมื่อวันที่ลิ้งสอนของพ่อจะน้อยกตม แต่ทลังอ่าลงยามีชิ้นมันอยู่ในใจลูกเสมอ หมั่นคิดถึงนะจิตวนทางของเขาเสมออย่าได้ขาด ทางทุกข์เสียงตัวเดียวเท่านั้นที่จะมีวะสาทูคนงามทวามที่ให้ลูกรุ่งเรืองได้ มีใช่เกื้อมผู้ และความมีวะมากของลูกเลย.

ถอดที่สุ่งนี้มันเป็นไปวัดรู พ่อขาดลูกเสียดาย ทางงามก่อยๆ ก็สดอยู่ พ่อก็มาใจ ละได้ช่อยกันสร้างทางต่อๆ.

จากพ่อที่เต็มไปด้วยรักของลูกตลอดเวลา ฮ.

นาย พ่อ ชะตินทร์ ไพเราะ